

VÍT MARTIN MATĚJKA

ILUSTROVAL JAROSLAV KRATOCHVÍL

KLUB KLIKAŘŮ

BITVA V PODZEMÍ

FRAGMENT

Klub Klikářů

Bitva v podzemí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vít Martin Matějka
Klub Klikářů – Bitva v podzemí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KLUB KLIKAŘŮ

BITVA V PODZEMÍ

Vít Martin Matějka

Ilustroval Jaroslav Kratochvíl

FRAGMENT

*Tato kniha je věnována dobrodruhům všech
věkových kategorií. Ať již zažíváte svá dobrodružství
v temnotě podzemí, parnu džungle, ve svém pokoji
nebo venku před domem. Užijte si příběh!*

I. KAPITOLA

„Vidíš? Tady si můžeš klíďo píďo něco uvařit. Jen pozor na elektriku. Raději vždycky vytáhni kabel ze zásuvky,“ vztyčila Šárka varovně ukazováček.

„Klíďo píťo,“ zachechtal se Jaroušek.

„Jaroušku, vnímáš mě?“

Šárka zamávala bezdomovci před očima přípojkou od elektrického vaříče. Jaroušek zamžoural svýma modrýma očima na umělohmotnou hlavici s železnými kolíky. Chvilí mu trvalo, než na ni zaostřil.

„Haló, Jaroušku?“ snažila se dívka proniknout do jeho zmatené mysli.

Bezdomovec byl ale příliš zaujatý kabelem. Posunul si svou typickou alobalovou čepičku na hlavě na stranu a poškrábal se v šedých vlasech. Kývavý pohyb přípojky už nesledoval jen pohledem, ale doprovázel ho i hlavou.

„Klíťo píťo, klíťo píťo,“ brumlal si pod vousy.

„Ach jo,“ povzdechla si Šárka a položila kabel zpět na malou kuchyňskou linku.

„Po vašení vytáhnout kapel ž elektliky. Jašný,“ překvapil ji náhle jasným zopakováním jejích pokynů.

„Jo, po vašení vytáhnout kabel,“ neubránila se Šárka smíchu. Pohodila svou hřívou blondatých vlasů. „Hlavně sem prosím tě nic netahej. To by mě rodiče roztrhli na tři půlky, jo?“

Jaroušek zakoulel očima, pak ale začal horlivě přikyvovat.

„Jo, jašný, žátný tahání,“ dušoval se.

„Je to důležitý, Jardo,“ neubránila se dívka opět zdviženému ukazováčku. *Musím vypadat jako naše češtinářka*, napadlo ji. „A žádný tví kamarádi. To je hlavní podmínka rodičů. Žádný bordel, žádní další bezdomovci. Můžeš tu přebývat, ale jen ty.“

„Ne bortel, ne kamaláti.“ Jaroušek zvedl ruku s dvěma vztyčenými prsty, jako by se chystal pronést přísahu.

„Tak jo,“ přikývla Šárka, zkontrolovala, zda má bezdomovec klíček od chaty na řemínku na krku, a zamířila k brance. „Tak se tu měj,“ zamávala svému dospělému kamarádovi.

„Achój, Šálko,“ mával jí vesele Jaroušek z verandy chaty.

Zítřka ho radši zkontrolujeme, pomyslela si. A nejen zítřka. Raději každý den. Ostatně taková byla dohoda s rodiči. Jaroušek může využívat jejich chatu v osadě na okraji Plzně, ale odpovědnost je na ní. Žádný bordel, žádní další bezdomovci a pomůže jim se zahradou. Šárka si znovu prohrábla vlasy a neubránila se úsměvu. Byl to zvláštní pocit mít zodpovědnost za něco, co neměla tak úplně pod kontrolou. Trochu nepříjemný, ale takový... dospělý.

...

Byl příjemný letní podvečer, a tak se Šárka rozhodla, že si cestu domů zpestří procházkou. Naposledy se

otočila k chatě. Mezi stromy na kopci za ní vykukoval vysílač.

Krkavec.

Jak je to vlastně dlouho, co se odehrálo první dobrodružství Klikářů? Moc ne. Vlastně ani ne rok. Šárce však přišlo, jako by se onen pověstný boj o Krkavec odehrál v jiném století.

Tehdejší události jí přivedly do cesty její dva kamarády. Bikera Lukáše, který se pořád jako blázen hrnul do akce, a Jirku. Ten byl skoro Lukášovým pravým opakem. Nejraději by celý den proseděl u počítače, ale ne u her. Co ten dokázal z virtuálního světa vytahat za informace, to ani Šárka, ani Lukáš nechápali.

Dohromady tvořili Klub Klikářů a jen jejich zásluhou se skupině všehoschopných gangsterů nepodařilo ovládnout Plzeň pomocí vysílače. Šárka potřásla hlavou, když si uvědomila, že ten vysílač tam pořád ještě je. Zasypaný a nejspíš rozbitý, ale je tam. Přejel jí po zádech mráz.

O jejich podílu na zastavení gangsterů věděl pouze Ondřej Chabada. Tento policista jim velmi pomohl i při druhé události, kdy zkřížili plány známého plzeňského podnikatele Nowotného. Jeho protřelý plán, jak si udělat z města své království, se zhroutil jako domeček z karet. To vše jen díky Klubu Klikářů. Tentokrát se ale jejich účast neobešla bez odhalení veřejnosti. Ta byla ostatně klíčová. Rozeslání videa, ve kterém jim Nowotny vyhrožuje likvidací, bylo to, co jim zachránilo kůži.

Jarouškova pomoc na jejich záchraně a pro jistotu taktně zamlčená účast na tom, že pronikli do

Nowotného serverovny, byly hlavními důvody, proč Šárčini rodiče kývli na poskytnutí chaty Jarouškovi. *Ale jen na zkoušku*, upozornil ji několikrát táta.

Šárka radostně poskočila. Byl to dobrý pocit mít zodpovědnost za něco, i když to neměla tak úplně pod kontrolou.

...

„To si snad dělají srandu! To je výsměch!“

„Romane, klid. Nerozčiluj se.“

„Budu se rozčilovat. Tohle už přehnali. Tady už přestává veškerá legrace. Takhle vypadá naše justice?“

„Státní zástupce říkal, že se odvolá k vyšší instanci.“

„Ještě aby ne. Co chtějí víc? Co sakra chtějí víc? Video, kde je ten zmetek sám hází do vody, nebo co?“

Šárka slyšela hádku svých rodičů už ve chvíli, kdy odemykala vstupní dveře. Proč se zase hádají? Tón jejich vzrušené konverzace však byl jiný, než když si vzájemně něco vyčítali.

Opatrně, aby ji neprozradilo zacinkání klíčů či skřípot pantů, se protáhla dovnitř. Stejně opatrně dveře zase zamkla, uši našpicované.

„Leni, říkám ti,“ pokračoval ve vztekání Šárčin otec, „jestli ho osvobodí i ti zmetci na krajském, tak si pro něj dojdou sám.“

„Hlavně klid, Romane. Nestojí ti za to. Nestojí ti za to rozčilování. Ještě ti praskne cévka!“

„No to praskne. Ale ne mně. Nowotnému!“

Šárka po zaznění toho jména strnula uprostřed pohybu. Nowotny? Už zase? Vypravila si, že teď někdy

mělo být soudní stání s panem podnikatelem ve věci vyhrožování Klikařům utopením. Z kuchyně zavládl ticho. No nic, odposlechem se nic nedozví.

„Ahojte!“ pozdravila rodiče zvesela, jako by přeslechla jejich nepřeslechnutelný rozhovor.

„Ahoj, Šári,“ odpověděla jí její maminka opřená zády o kuchyňskou linku a vrhla významný pohled na otce, který seděl za stolem, brýle měl položené na desce a mnul si obličej.

„Nazdar,“ pozdravil Roman Votava. Znělo to zle, ale Šárka moc dobře věděla, že když je její táta našťvaný, nedokáže to skrývat.

To mamina byla jiná. Ta zvládala na někoho hystericky ječet, a ještě jedním dechem mile konverzovat s někým, koho se situace netýkala.

„Co řešíte?“ zeptala se nevinně Šárka. Mamina na její otázku začala úporně vrtět hlavou, ale bylo pozdě.

„Co řešíme? Chceš vědět, co řešíme?“ vybuchl v dalším záchvatu vzteku otec. Mamina jen zvedla oči v sloup a nespokojeně se na Šárku zamračila. „Řešíme, že ten hajzl Nowotny se z toho vyvlíkl. Slizkej, kluzkej had je to.“

„Opravdu? Jak to?“ hrála Šárka překvapenou. Neměla radost z toho, že tím otce roztáčí do větší vrtule, ale tohle potřebovala vědět. Slyšela dost, když se plížila chodbou do kuchyně, ale zajímaly ji podrobnosti, které jí dozajista utekly.

„Nikdo neví, Šári.“ Otcův hlas zněl náhle víc nešťastně než našťvaně. „Sám státní zástupce nechápal, co se děje. Nowotny si přivedl nějaké nové právníky a ti všechny důkazy rozcupovali na kusy.“

„Ale to video přece...“

„Video je podle nich vytržené z kontextu. Točili se na tom, že došlo k neoprávněnému vniknutí na jeho pozemek. Nowotny měl samozřejmě právo být rozčilený a vykřikovat podle právníků jen plané hrozby.“ Otec se nešťastně škrábal v hustých černých vousech. To dělal vždy, když nad něčím úporně přemýšlel. „Snad se odvolá.“

„Nowotny?“

„Ne, státní zástupce, ty truhlíku,“ vložila se do hovoru mamina. „Co Jaroušek? Všechno v pořádku?“

Dobrý oslí můstek, mami, pomyslela si Šárka.

„Jo, jasně. Všechno jsem mu ukázala. Je úplně zlatý,“ kývla Šárka hlavou.

„Ale je to na tvoji zodpovědnost,“ nezapomněl připomenout otec, snad až příliš ostře.

„Jasně, tati. Přesně jak jsme se domluvili. Každý den tam zajdu a zkontroluju ho. Ještě jednou moc děkuju.“

„Hm,“ otec byl myšlenkami znovu v soudní síni.

Šárka mrkla na maminu. Ta jí posunkem naznačila, že bude lepší, když je nechá o samotě. Dívka přikývla a zamířila do svého pokoje.

„Jo, a Šári,“ zavolala ještě za dcerou. „Nezapomeň, že zítra máme ten varhanní koncert. Je od sedmi v Bartoloměji.“

„Jasně, mami!“

...

„Už jste to slyšeli?“ Šárka měla mobil položený na stole před sebou. Hovor si pustila nahlas.

„Mamina mi to říkala, hned jak dorazila z práce. Byla pěkně naštvaná,“ odpověděl Jirka.

Z přístroje se ozvalo zachrastění. Lukáš zněl pěkně zadýchaně. Nejspíš zase někde lítal na kole.

„Cože?“

„Ptám se, jestli jsi slyšel poslední zprávy. Nowotny je z toho venku!“ shrnula novinky Šárka.

„To si děláš džouky, ne?“

„Nedělá,“ bránil ji Jirka. „Je toho plné město.“

„Aha. No já jsem ještě v lese,“ přiznal Lukáš. „A ta zrzka? A co dvojčata?“

„Erika Záhorská svědčila samozřejmě v jeho prospěch. Po dvojčatech se slehla zem,“ doplnil Jirka.

„Jak jedenáctého září,“ zachechtal se Lukáš. Jirka se také rozesmál.

„Proč září?“ nechápala dívka.

„No jedenácté září. To se –“ chtěl doplnit dívčinu neznalost Jirka.

„To neřeš,“ skočil mu do řeči Lukáš.

„Tak co s tím budeme dělat?“ přerušila jejich zábavu Šárka.

„Je to zapeklité, ale něco bysme udělat měli,“ souhlasil Jirka. „Ale nevím moc co. Je to přece na soudcích. Tohle už je vysoká hra.“

„Pche,“ prskl do telefonu Lukáš. „Nic, co bychom nezvládli. Prostě to očíhnm a něco najdeme. Určitě bude namočený ve spoustě dalších leváren.“

„Sejdem se a domluvíme. Zatím nikdo nic nepodnikejte sami,“ snažil se tlumit Lukášovo nadšení Jirka.

„Jasně. Ale zítra nemůžu, jsem zabitej.“

„Tak pozítří navečer chata? Vyhovuje všem?“ ujala se organizace Šárka.

„Za mě dobrý.“

„Může být.“

„Domluveno. Tak zatím, kluci.“

„Ahoj!“

„Klikaři už klikaří, na Nowotného se...“

Zbytek Lukášova popěvku utnula Šárka zmáčknutím ikony červeného sluchátka.

2. KAPITOLA

„Dva dospělé a jeden dětský, prosím.“

Šárčina mamina podala paní za malým stolkem ve vchodu do katedrály svatého Bartoloměje dvě bankovky a převzala od ní vstupenky. Dívka následovala rodiče do nitra majestátní stavby. Tvářila se tak, jak se cítila. Znuděně. Varhanní koncert nebyl zrovna druh kultury, kterému by holdovala. Ale věděla, že je občas třeba vyjít rodičům vstříc. Zvlášť nyní, když umožnili Jarouškovi přebývat na chatě.

Když míjela dvojici, která prodávala lístky, zaslechla několik šeptaných vět. Přesný význam nepostřehla, ale porozuměla několika slovům. *Votavovi, holka, nebude zle, Nowotny...*

Zase to jméno. Zase ten zmetek. On se snad vetře všude. Otrásla se hnusem. Když se po dvojici ohlédla, muž i žena uhnuli pohledem a snad až příliš aktivně se věnovali dalším návštěvníkům.

Co to mělo být? honilo se dívce hlavou, když cupitala za rodiči hlavní lodí katedrály. Náhle jí rozlehlé prostory sakrální stavby připadaly stísněné.

Něco bylo špatně.

...